No. 6 JUNI 1950 3e Jaargang

Hou de Zon-Zij

Uitgave van het Katholiek Thuisfront te Dreumel

Secr.: J. Th. v. Rossum, Rooijsestr. Penningm.: E. Vink, Bergstraat 513

EEN HARTIG WOORDJE

Het getal van onze jongens in Indonesië begint nu aardig te dunnen. Nog enkele maandjes en ook de laatste tien zullen wel thuis zijn. En dat zal dan het einde zijn van een groot avontuur, een avontuur vol spanning en afwisseling, maar ook vol gevaar en onzekerheid. En over jaren zal een trotse vader zijn klein Pietje op zijn schoot zetten en dan vertellen over zijn dienst in Indonesië zoals nu onze oudjes vertellen over hun tochten naar Rusland om daar paarden te kopen. Het verhaal zal dan nog spannender zijn dan de werkelijkheid was en Pietje zal dromen van gluipende inlanders die met pijl en boog schoten op de pantserwagens, over tijgers die des nachts brutaalweg bij je bed kwamen zitten, over apen die je zo voor het grijpen had en die op je schouder kwamen zitten om mee te eten.

Ja zo gaat het met avonturen, het minder aangename wordt vergeten en het interessante er van wordt onthouden en zo aangedikt, dat men op de duur werkelijkheid en fantasie niet meer uit elkaar kan houden.

Zo is heel ons leven een groot avontuur met z'n mooie en minder mooie dagen, met z'n harde werkelijkheid en schone fantasie, een fantasie, die de hardste kantjes van het leven afknaagt zodat we ons leven blij kunnen leven, zodat we altijd blije mensen kunnen zijn.

Als we zo leven zullen we altijd met plezier aan het verleden denken en evenals onze jongens die in Indonesië zijn geweest graag over dit avontuur vertellen, als we het tenminste in blijvende vriendschap met God hebben beleefd.

KRONIEK ROND DE KERK

Die schone maand Mei is ook al weer voorbij. De zon had wel wat meer kunnen schijnen, maar schoon is Mei toch geweest, want de eerste bloemen hebben gebloeid, de vogeltjes hebben gezongen en heel de natuur heeft weer z'n zomerpakje aangetrokken.

Mei, de maand van het jonge leven, heeft hier in Dreumel in het teken gestaan der jeugd. In het begin der maand was de jeugd volop in actie: de laatste hand moest gelegd worden aan het jeugdhuis; voor de fancy-fair moest alles in orde worden gemaakt.

Vooral de dagen voor Hemelvaartsdag spande het rond de Paulus; vlaggenmasten werden in de grond gezet, karren bergzand werden door de jonge boeren naar de Paulus gereden om de grond te effenen en klei en puin aan het oog te onttrekken. Het kreeg alles een feestelijke aanblik. En zo kwam Hemelvaartsdag, de dag van de plechtige inwijding en ingebruikneming van ons nieuwe jeugdhuis. De regen viel bij stromen neer en de wind rukte wild aan de door-

weekte vlaggen. Maar toen op de middag de mensen naar het Lof gingen, was de regen opgehouden en kwam een flauw zonnetje nu en dan door de wolken gluren. Om half drie begon het plechtige Lof, gezongen door de 7e klas der meisjesschool. Na het Lof trok de georganiseerde jeugd, voorafgegaan door de harmonie door de straten. Het was een blije, fleurige stoet met wapperende vaandels, vrolijke marsmuziek en een vlot marstempo. Toen de stoet bij de Paulus aankwam waren daar de genodigden en veel belangstellenden reeds samengekomen. Rond de hoge vlaggenmast stelde de georganiseerde jeugd zich op. Op verzoek van de aalmoezenier ging dan mijnheer Pastoor over tot de wijding der kruisen en de inzegening van 't gebouw. Daarna nam mijnheer Pastoor het woord, sprak over de verandering en de groei van het jeugdwerk en zei blij te zijn dit gebouw aan het Dreumels jeugdwerk te kunnen overdragen. Onder doodse stilte ging daarna het rood-wit-blauw in top gevolgd door de Pauselijke en de Dreumelse vlag en terwijl de jeugd het saluut aan de vlag bracht, zetten de gidsen het vlaggenlied in. Daarna nam de aalmoezenier het woord. Hij vertelde hoe de plannen voor het nieuwe jeugdhuis waren ontstaan en hoe deze plannen waren verwezenlijkt. Hij dankte allen die hieraan actief hadden meegewerkt. De verkenners en welpen zongen daarna hun „hoort zegt het voort". Dan klonk het kajotterslied over het bevlagde terrein waarna de gidsen nog hun mooi beloftelied zongen. Als besluit van deze plechtigheid zongen allen gezamenlijk het Wilhelmus.

De genodigden gingen nu een kijkje nemen in het nieuwe jeugdhuis, gevolgd door vele ouders en anderen die op deze manier hun belangstelling voor ons jeugdwerk toonden. Ondertussen liepen onze gidsen rond met hun lootjes voor de grote loterij, vol ijver werden de mensen aan hun mouw getrokken om toch in ieder geval een kans te grijpen op de prachtige fiets, de 1e prijs van de grote loterij. Zo ging het tot 10 uur door, op welk uur ook het einde kwam van de eerste dag van het jeugdfeest.

Vrijdags was het al vroeg druk rond de Paulus, in een dag zou het fancy-fair moeten worden opgebouwd. En er werd met vereende krachten aangepakt: palen werden in de grond gezet, zeilen er overheen gespannen, vlaggen er langs gedrapeerd en eer het avond was stonden buiten de schiettent, de gooitent, de koekkraam prachtig opgesteld. Ook binnen was er een geweldige activiteit ontplooid, daar liepen mijnheer Poelmans en Kl. de Rijk, meester Bertens en Thé v. d. Heuvel rond om alles te regelen en om kajotters en verkenners en de vele andere helpers aan het werk te houden.

Reinold v. Beers schilderde met vaardige hand terwijl de jeugdleidsters het meer fijne werk verzorgden. En toen de klok 12 uur sloeg was het fancy-fair voor het grootste gedeelte opgebouwd.

Zaterdagmorgen werden de prijzen uitgestald, alles werd netjes versierd, de luidsprekers werden aangebracht en toen de klok 4 uur sloeg was men tevreden over het bereikte resultaat en men zag dat alles goed was!

Even uitpuffen! Het werd 5 uur. De klanken van de „appeltjes van oranje" en het „houdt er de moed maar in" klonken over het feestterrein, de wilde dieren in de dierentuin brulden toen de eerste klanten binnenkwamen. En van dat ogenblik af draaide het fancy-fair: De oliebollengeur drong overal door, ballen vlogen tegen de bussen, revolvers en geweren werden afgevuurd, spijkers vlogen in de zwaarste balken, kinderen grabbelden in de grabbelton, draaiden aan de draaischijf, er werd getrokken aan touwtjes waaraan iets of bijna niets hing, ganzen kwaakten en de witte mui-

zen speelden in de Dreumelse dierentuin, vrolijke muziek speelde, terwijl er heerlijke thee met lekkere koekjes werden aangeboden. En boven alles uit klonk de stem van Klaas de Rijk, die op het rad van avontuur zijn waren voor een spotprijs aanbood. Het slechte weer van Zaterdag was een lelijke spelbreker, maar het mooie weer van Zondag maakte alles goed, het was warm, ja zo warm dat er maar niet genoeg ijs en limonade kon worden aangesleept. Het liep die Zondag vlot, ja zeer vlot, en toen des avonds de flessen drank op waren en de ganzen op het rad van avontuur waren verdraaid, sloeg de klok 11 uur en was het hoog tijd om de zaak te sluiten. De opbrengst was buitengewoon, als we alle onkosten er af trekken houden we nog ongeveer f 1800 over, dus het jeugdwerk is van de schuld af en houdt nog een mooie cent over voor het verdere werk.

Op de 2e Pinksterdag werden de overgebleven prijzen er nog even doorgedraaid en werd de grote loterij uitgeloot. De spanning bleef er lang in want de fiets wilde maar niet komen, maar ze zat er in, en dus kwam ze er ook uit! De gelukkige winnares was de vrouw van Martien van Rhijn uit de Hoge Weg.

Behalve dan dit jeugdfeest is Mei heel rustig verlopen. In de kerk werd nog wel druk gewerkt aan de nieuwe verlichting, maar ook deze kwam intussen klaar. 'n Geweldige verbetering en 'n overvloed van licht, maar eer je dat zult merken zal het eerst 's morgens en 's avonds weer donker moeten zijn in de kerk.

Voor de rest bracht Mei weinig nieuws rond de kerk en daarom maar weer tot de volgende maand.

G. H., pr.

kroniek van de maand

In de maand Mei keerden weer verschillende jongens uit Indonesië terug. De toestand is nu zó, dat er van de 32 weer 21 terug zijn en 11 nog wachten op de inscheping.

Aanvankelijk dachten we, wie 't eerste komt, zal het beste af zijn. Immers, dan is het nog een nieuwtje, dan wil ieder z'n best doen, voor een feestelijke ontvangst. Maar op de duur zal dit wel luwen, want de feestelijke ontvangst vraagt uiteraard een financieel offertje van de buren en kennissen. En als men dat een paar keer heeft meegemaakt, zal de belangstelling gaan verflauwen, zal men wel de ene of de andere reden gaan verzinnen om niet mee te doen en de hand op de portemonnaie te houden.

Het tegendeel is waar. We moeten constateren, dat de erebogen zelfs fraaier gaan worden, dat de stoffelijke blijken van belangstelling zeker niet in waarde gaan afnemen. Dreumel brengt wel in toepassing tot het einde: „wij leven mee, met onze jongens overzee".

Die solidariteit, dat onderlinge medeleven is een der mooiste eigenschappen van ons dorpsleven. We zien nu, dat er zoveel meer is, wat ons bindt, dan wat ons scheidt.

Een eresaluut daarvoor aan de Dreumelse bevolking. Maar.... laat het zo blijven. Laat geen kleinigheden de goede harmonie, de onderlinge verstandhouding vertroebelen. Want het zijn bijna altijd kleinigheden, die hun oorzaak vinden in naijver, jalouzie en roddel, welke vijandschap en veten veroorzaken en die hun stempel drukken op 't dorpsleven. We zijn allen op elkaar aangewezen en we hebben elkaar nodig. Eendracht maakt macht, daaraan zijn we weer eens herinnerd door de uitzending van onze militairen naar Indonesië.

De maand Mei was over 't algemeen koud. Vele avonden hebben we nog dankbaar geprofiteerd van de warmte der kachel, al verzet de tirannie van de schoonmaak zich tegen het stoken van de kachel in de huiskamer na 30 April.

Toch is het weer niet bepaald

slecht geweest, zeker niet voor de gewassen. De boeren klagen er tenminste niet over en dat is een goed teken.

De fruitoogst zal wel niet de overvloed van 't vorig jaar geven, doch op een middelmatige opbrengst mag toch wel gerekend worden.

De voetbalclub had geen beste maand. Een van haar beste spelers Grad van Beers, Brak op een wedstrijd te Alphen zijn been. Dit is de tweede al dit jaar. Eerst Henk van Laar te Wamel, die intussen weer tamelijk is opgeknapt. Ook van Beers zal zeer binnenkort weer uit het ziekenhuis in Tiel terugkeren.

Aan ruw spel kunnen deze ongelukken niet geweten worden. We kunnen ons niet herinneren, dat voor een der beide spelers ooit wegens ongeoorloofd spel is gefloten. De wedstrijd te Wamel, noch die te Alphen konden ruw genoemd worden.

Een ongelukkig toeval dus. Is het voetbalspel dan gevaarlijk?

Geenszins, zelfs niet meer dan wandelen of fietsen. Want ook met wandelen en fietsen gebeuren ongelukken.

Wel is een feit, dat de speelterreinen te Wamel en Alphen verschillende oneffenheden vertonen, gaten en voren hebben. Hoewel we daaraan de ongelukken niet zonder meer willen wijten, zal het toch zaak zijn, dat in de toekomst aan de egalisatie van de voetbalterreinen veel zorg wordt besteed. Dit is ook noodzakelijk om het spel op hoger peil te brengen.

Voor de eerste maal in ons leven is op het sportterrein alhier volleybal gedemonstreerd. Een 6-tal teruggekeerde militairen bond de strijd aan met een studententeam uit Megen. De oud-militairen toonden zich de meerderen, er waren zelfs cracks onder. Wel een bewijs, dat overzee veel is geoefend, evenals trouwens in tafeltennis. In de Pauluszaal, die intussen officieel met de nodige plechtigheden is geopend, kunnen zij hun hart aan tafeltennis ophalen en aan de Kajotters leren hoe het moet.

We zijn benieuwd of volley-bal en tafeltennis op de duur nog populariteit zullen verwerven.

Op Hemelvaartsdag is door de Z.E.W. Heer Pastoor, onder veel belangstelling de Paulus ingewijd. De Harmonie luisterde de plechtigheid op en kon na afloop Wouter van Welie een welkom gaan toeblazen.

Zaterdag en Zondag daarop was fancy-fair. Op Zaterdag gooide een onweersbui roet in het eten, waardoor de belangstelling beperkt bleef. Maar Zondags werd de schade ingehaald.

Alle stands, vanaf het rad van avontuur tot de oliebollenkraam, maakten goede zaken. Klaas de Rijk bleek voor de luidspreker over een behoorlijk stemvolume en uithoudingsvermogen te beschikken en deed maar steeds weer een beroep op onze, door onze germaanse afstamming aangeboren, goklust. Veel succes kreeg hij toen hij aankondigde, dat het rad van avontuur enkele slaapmiddelen als prijs zou verloten. Deze slaapmiddelen waren naar 'n oud-Hollands recept bereid te Schiedam.

Tweede Pinksterdag werd nog even nagekaart, balansopruiming gehouden en toen had de trekking van de grote loterij plaats. Daardoor kwam Martien van Rhijn, zonder dat hij in Indonesië de hitte van de dag gedragen heeft, gratis in 't bezit van een nieuwe fiets.

Maar 't meest in z'n nopjes was de Directeur van 't jeugdwerk, kapelaan Hexspoor. Nadat hij z'n vingers dun had geteld aan de dubbeltjes en kwartjes, kwam hij tot de conclusie, dat het batig saldo der onderneming rond f 1800 bedroeg. Hij kan nu het jeugdwerk in de Paulus met een schone lei beginnen.

Veel succes, **Directeur!**

Per 1 Juni wordt het visseizoen weer geopend en kan de hengelaarsclub „'t Snoekje" weer in ac-

tie komen. De vereniging heeft reeds een concours onder de leden uitgeschreven op 11 Juni. Op die dag zullen de Dreumelse hengelaars elkaar onder water bekampen ten koste van de vissen, die zo dom zijn zich aan de haak te laten slaan.

Ook de landelijke rijvereniging „Velocitas" is in actie gekomen en heeft een nationaal concours uitgeschreven in de loop der maand Juli. Dan zullen onder het kritisch oog van de jury de ruiters hun rijkunst en vaardigheid ten beste geven.

Indien de vereniging het met de Bilt over 't weer op een accoordje kan gooien, verwachten we grote belangstelling. Want de ruitersport, even oud als het paard en de mens, geniet nog steeds veel belangstelling. Ondanks de steeds voortschrijdende mechanisatie, is er voor het paard nog een lichtpunt: de haver is niet zo zwaar belast als de benzine.

v. R.

de maand door

1 Mei: Bij Petrus den Bieman en Wilhelmina Derks ligt op deze eerste Mei-dag een klein Truuske in de wieg.

Op deze eerste Mei begint ook de stroom van repatrianten uit Indonesië, een stroom die heel de maand aanhoudt. In Mei keerden terug: Johan de Rijk, Jan Jagtenberg, Nico Schiltmans, Johan van Wezel, Lard v. d. Bosch, Ant. v. d. Heyden, Leen Kuijpers, Gerard v. d. Berg, Ant. Sas, Wout v. Welie en de eerste van Juni Frans van Oorsouw. Overal verschenen erebogen, de Harmonie trok door de straten en Thuisfront was present. Er werd overal flink gefeest en Thuisfront heeft van de meesten een mooie gift ontvangen.

4 Mei: Heinrich van Ooyen en Dora Liefkens kijken vol vreugde in het wiegje waar een klein dochtertje in ligt te spartelen. Bij het H. Doopsel ontving het de naam Johanna.

18 Mei: Begin van het jeugdfeest in de Paulus.

21 Mei: Einde van het zeer geslaagde fancy-fair ten bate van onze jeugd.

22 Mei: Een droef sterfgeval in onze parochie. De moeder van Gerrit van Baren, een van onze jongens in Indonesië, is gestorven. Het was een liefdevolle en zorgzame moeder en haar heengaan is een groot verlies voor het gezin.

26 Mei: Mathilda is de schone naam van het kleine meisje dat vandaag werd geboren bij Jan Liefkens en Gerarda Smulders.

Verder geen schokkende gebeurtenissen, en daarom tot de volgende maand!

correspondentie

Kees den Biesen, 25310, matroos a. b. Hr. Ms. Vlieland, Djakarta. verblijfpl. Batik Popan. Het zal wel prettig zijn zo'n tochtje langs de mooie eilanden van Indonesië, maar je zou toch nog liever zien, dat de stuurman de boeg in de richting van Rotterdam stuurde, nietwaar? In ieder geval heb je nu veel afwisseling en dat kort de wachttijd. We hopen, dat je volgend bericht is: ik kom. Hartelijke groeten en tot de volgende keer, Kees.

Johan van Wezel. 280117 241. 2-4-24 Bat. Inf. Medan, verblijfpl. Paja Bakung. 't Is daar bij jullie al precies eender als hier, ze vinden o zo gemakkelijk een reden om feest te vieren. Zo'n „passar matam" is blijkbaar nog iets meer dan Tielse kermis. Maar dat de opbrengst van deze „kermis" bestemd is, voor de slachtoffers van de „terreur". die de Hollandse militairen hebben uitgeoefend, daar staan we toch wel wat van te kijken. We moeten hier maar voorstellen dat een gedeelte van de opbrengst van de kermis in Dreumel,

b.v. 25 %, wordt bestemd voor de bestrijding van de dokters- en andere kosten, van de slachtoffers van de vechtpartijen bij die kermis. Daar zit wat in en dat opent vele mogelijkheden. Dat zal ook de ruziemakers ambiëren. Op die „speciale kermis" bij jullie, militairen zeker voor half geld. Hou je maar taai, Johan. We hopen je spoedig hier te zien.

Henk Hol, 280408241, 2-41 R.V.A., Batavia. Zo zullen we dan ook jou, een van de trouwste leden van de correspondentierubriek, gaan verliezen. We zien 't er van komen, dat we spoedig werkloos worden. Maar intussen heb jij toch de zekerheid, dat je voor 7 Juni voor een enkele reis naar Holland inscheept. Je komt dan in ieder geval nog vroeg genoeg om kersen mee te eten. Spoedig hopen we van je te vernemen, hoe je de reis maakt en wanneer je voet aan wal zet. Goede vaart en behouden thuiskomst. We hopen je spoedig persoonlijk welkom thuis te kunnen heten.

Even likatten!!

Tijdens het verblijf in de tropen hebben we ons een taaltje aangewend, een bepaalde wijze van uitdrukken die hier en daar wel eens afwijkt van 't Dreumels. Door de macht der gewoonte zijn we er niet zozeer meer van bewust, maar het is toch wel eens goed ons nu te bezinnen op onze woordkeus. Onderstaand gesprek zal zeker voorkomen en het is misschien goed de antwoorden uit 't hoofd te leren, anders zoudt gij misschien de huisgenoten tot wanhoop brengen of er zou een Babylonische spraakverwarring kunnen ontstaan. Bereid je dus voor op het volgende:

„O, lieve beste jongen, wat een geluk, dat je weer in ons midden bent."

„Nou en of".

„Heb je een goeie reis gehad?"

„Dat ging wel".

„Kom maar gauw in de huiskamer. Je zult wel moe wezen".

„Ja, natuurlijk".

„Wat wil je drinken, thee of koffie?"

„Graag koffie".

(Na een half uurtje): „Je wilt zeker wel gauw eten, want je zult wel honger hebben. Wat zal het zijn? Ik had gedacht voor de eerste keer: rijst met boter en suiker. Dat ben je immers gewend?"

„O, asjeblieft niet. Geef me maar gewoon groente met aardappels".

„Goed, het is direct klaar."

* * *

Dit lijkt heel simpel. Awas, we zijn gewoon iets andere termen te gebruiken. Stel je voor, dat jij je „gewone" antwoorden gaf, als volgt:

„O, lieve beste jongen, wat een geluk dat je weer in ons midden bent."

„Zoooo, is dat waar?"

„Heb je een goeie reis gehad?"

„Hardstikkebaik".

„Wat wil je hebben, thee of koffie?"

„Satoe koppi".

(Tot zover gaat het nog, maar nu).

„Je wilt zeker gauw eten, want je zult wel honger hebben. Wat zal het zijn? Ik dacht voor de eerste keer: rijst met boter en suiker. Je bent immers gewend rijst te eten?"

„Balen ermee."

„Zie je wel, dat dacht ik al. Balen nog wel. Jo, geef me de bus met rijst even aan.

„Nee, ik zee Baalen (met de bekende handbeweging).

„Nou, dat betekent toch dat je er heel veel van hebben wilt?"

„Welnee, ik bedoel: m'n neus uit."

„Je neus uit....?"

„Ja, m'n neus uit en m'n rug op."

„Wat wil dat dan zeggen?"

De pot op".

(Zeer argwanend): „En wat betekent dat dan weer?"

„Ik mot geen rijst en zeker niet met suiker en boter. Als het nou

poetik of goreng was."

„En wat is dat?"

Nasi, zoals we die gewoon eten bij de zwartjoekels. Geef me gewoon aardappels met sajoer."

„Ja, dat is maar 't beste."

„Slamat djalan, slamat koki."

„Wat zeg je?"

„Sterkte ermee en schiet wat op."

„Ja, ja, ik ga al."

„Met een pleurisgang dan."

* * *

Kun je de chaos voorstellen, die zo'n gesprek zou kunnen brengen?

(Uit „de Slingeraar").

---

ons korte verhaal

door SARELKE.

De Hemelvaart van Jupke Tippelmans.

II.

Bidden doei ik wel, meneer pastoor. Ik heb aon moeder zaoliger beloofd, da 'k 't nooit nie vergète zou um elke dag vijf Onze Vaoders te bidden tot den helligen Jozup, mijne patroon, vur inne zaolige dood en vertig jaor lank hè'k da ginnen enen aovend overgeslagen.

Het pastoorke had eens wijsgerig het grijze hoofd geschud over zoveel vertrouwen in de voorspraak van St. Jozef, maar toch had hij hem goedkeurend op de magere schouders geklopt en gezegd:

— Da's goed, Jupke! Volhouden! As wij oe dan nie naor de stal terug kunnen krijgen, dan zal St. Jozup da wel doen!

En dat deed St. Jozef. Op 'n stormachtige avond in het begin van Maart toen het pastoorke behaaglijk zat weggedoken in zijn gemakkelijke stoel achter de snorrende plattebuis en zijn preek voor de komende Zondag voorbereidde, werd er plotseling met veel lawaai aan de bel getrokken. — Of meneer pastoor dalijk mee wil kommen. Jupke Tippelmans is dood!

Het pastoorke schrok, legde zijn papieren neer, zocht zijn hoed en jas op en volgde aanstonds de twee boodschappers in de richting van de dijk, terwijl hij alsmaar schietgebedjes prevelde voor Jupke's zielerust. Meer kon hij helaas niet doen voor de stroper, want Jupke was al ruim een dag dood, toen ze hem stakestijf in een wilgenhoutpas buitendijks hadden gevonden met een vette konijn in een strik over de schouder. Zoals de stroper geleefd had was hij ook gestorven en al wat het pastoorke nog doen kon was de ziel van dit verdwaalde schaap aanbevelen aan zijn patroon, de heilige Jozef, tot wie hij meer dan veertig jaar dagelijks had gebeden om een zalig sterfuur.

En ondertussen dwaalde Jupke op zijn klompen, in zijn afgedragen frak, zijn broek met doorgesleten zitvlak en met lange rafels aan de pijpen over een eindeloze, met blinkende sterren geplaveide wolkenweg door het voorportaal van de eeuwigheid. In de verte fonkelde de gouden poort van de hemel in het glanzende zonlicht en Jupke voelde, dat het einde van zijn tocht naderde. Schuw wierp hij nog een blik naar rechts, waar achter een hoog ijzeren hek de poort van het vagevuur zichtbaar was. Met grote stappen en zonder om te zien liep hij haastig voorbij aan de diepe ravijn van de hel, die donker en dreigend aan de linkerkant van de weg gaapte en stapte regelrecht naar de lichtende hemelpoort. Drommels, het was hier mooier dan in de broelie, die hij op zo menige strooptocht had doorkruisd. Jupke schoof zijn voddig petje wat naar achter zodat een plukje stug en weerbarstig haar over zijn voorhoofd viel en spiegelde zich met welbehagen in de glimmende panelen van de gouden deur. Verdraaid nog toe, hij moest toegeven dat hij er in dit plunje niet erg presentabel uitzag om hier zijn entree te maken. Maar terug kon hij niet meer; er zat dus niets anders

op, dan het maar eens te proberen. Jupke schraapte al zijn moed bij elkaar, tikte bescheiden aan en riep toen met overslaande stem:
— Vollèk!! De'r is vollèk!!
Hij wachtte tot St. Pieter zou open doen, maar er verscheen niemand. Zouden ze hem daarbinnen wel gehoord hebben? Na een poosje waagde Jupke het nog eens en klopte voor de tweede keer op de metalen deur; nu echter wat luider.
Opnieuw wachtte hij tot de rijk versierde poort met een brede zwaai zou opengaan om hem binnen te laten, maar weer tevergeefs. Toen er na een kwartier nog niet was opengedaan verloor Jupke zijn geduld. Wel sakkerju, wat dachten ze daar binnen wel? Dat hij met zich liet spelen? Nou, hij zou ze wel eens wat anders laten zien! Met twee vuisten tegelijk sloeg hij een roffel op de poort, dat 't luid en krachtig nagalmde door de hoge, brede zalen van de hemel en met krijsende stem schreeuwde hij:
— Vollèk!!! Vollèèèk!!! Doe 'ns open!! D'r is vollèk aon de deur!!
St. Pieter, die aandachtig in het boek des levens had zitten schrijven, liet verbouwereerd zijn ganzeveren pen vallen, streek eens door het ijle haarvlammetje op zijn voorhoofd, nam de grote sleutel, die aan een riem om zijn middel hing en slofte op zijn sandalen mopperend naar het voorportaal. Jupke hoorde hem rammelen met de deurketting. Langzaam schoof de blinkende poort op een kier open zodat St. Pieter zijn hoofd naar buiten kon steken om te vragen wie er was.
— Goemèrgen, St. Pieter, zei Jupke. Ik wor hierbinnen verwacht, mar 'k docht da ge me nie geheurd had, want d'r kwaam niemand.
St. Pieter nam het vieze stropertje op van zijn gore petje tot aan zijn vuile klompen en vroeg toen:
— Mar wie zijde gij dan feitelijk, want ze hebben aon mijn oew komst nie deurgegeven.
— Ik zij Jupke Tippelmans, St. Pieter, zei de stroper. St. Pieter trok een boos gezicht.
— Jupke, zegde? Jupke Tippelmans? 't Spèt me wel, mar dan kan 'k oe hier nie binnen laoten. Ik heb oewe naom krèk ingeschreven op de lijst van de verdoemden. Ge zijt hier dus verkeerd; ge mot een deur wijer zijn, daor aon oewe linkse kant. Goemèrgen! en St. Pieter maakte aanstalten om zich terug te trekken en de poort weer af te sluiten.
Maar zo gemakkelijk gaf Jupke zich niet gewonnen.
— Ja mar, St. Pieter, 'k heb oe daor krèk toch al gezeejd da'k hierbinnen verwacht wor! Ik zou St. Jozup 'ns geerne gesproken hebben, kan da?

(Wordt vervolgd).

DE E.C.

Als wij deze bijdrage schrijven, staan wij voor de algemene vergadering waarop, naar het zich laat aanzien, belangrijke besluiten genomen zullen worden en mogelijk andere en frisse krachten het bestuur en het werk der diverse commissies, dus ook de E.C., in handen zullen nemen. Dit geeft ons echter een ongezochte gelegenheid om met meer gezag dan voordien te spreken. Immers als deze regels onder uwe aandacht komen is de beslissing, die wij thans nog niet kennen, gevallen. De E.C. heeft plannen ter tafel gebracht die door

het (oude) bestuur in beginsel zijn aanvaard en reeds in begin van uitvoering genomen werden. Deze plannen betreffen de wijze van training en ook de persoon die hiervoor zijn medewerking, als leider en uitvoerder, heeft toegezegd. Er is gezorgd voor thuiswedstrijden, zo dit enigszins mogelijk was. Er is sprake van een jeugdleider, die beschaafd en bekwaam, zelfs de meest verantwoordelijke ouders tevreden zal stellen en zeker de algehele instemming van de gehele jeugd ontvangen zal. Er rust op bestuurs- en commissieleden een zware taak. Makkelijker zou het voor hen zijn een geheel nieuwe vereniging op te richten, die, sterk en gezond, het doel zeer dicht benaderde, dan het oude Aquila dermate te verfrissen, om te bouwen en nieuw leven in te blazen. Immers men zal puin moeten maken, obstakels moeten verwijderen, moeten schuren, voegen en polijsten om het oude gebouw voor allen aanvaardbaar en bewoonbaar te maken. Toch is dit geen onmogelijke taak indien allen, ook zij, die tot heden afzijdig bleven, hieraan meewerken. Goede wil, begrip en vertrouwen zijn echter absoluut noodzakelijk. Zijn deze aanwezig, worden deze gewaardeerd en benut, zal men verstomd staan wat er groeien kan uit het tot heden inderdaad enigszins bouwvallig Aquila. Wees sportief, dw.z. doe uw best, toon en betracht kameraadschap, zoek de sport en niet de sensatie, toon volharding en getroost u enige moeite, inspanning en opoffering, dan zal de sport u ook het meest voldoening schenken, als lid van bestuur, commissie en als toeschouwer en supporter, maar vooral als actief en werkend lid. Indien alle leden goede leden zijn, zal de vereniging een model-vereniging zijn, zal zij als zodanig gewaardeerd worden en als zodanig ook gemakkelijker de steun ontvangen van hen, die macht en invloed bezitten. Dan komt de vereniging een ieder ten goede en kan meer bieden aan de gemeenschap dan tot op heden voor mogelijk gehouden wordt.

De E.C.

Wij langs de lijn

Sport als spel, ontspanning en belangrijk element in de vorming der jeugd, is het onderwerp dat P. Bliek thans onder uwe aandacht brengen wil. Dat de voetbalsport zich zulk een plaats in de gemeenschap verworven heeft, is geen toeval. Dat millioenen getrokken worden tot op de velden en langs de lijnen, dat werkelijk grote mensen hun beste krachten geven, wijst wel degelijk op een diepere achtergrond, op een hechtere basis en meer bewuste oorzaak. Ontspanning in de vorm van spel en sport is 'n behoefte element, even dwingend en noodzakelijk als de natuur zelf. Deze feiten kan men niet wegredeneren en vooral zij die verantwoording dragen, ouders geestelijke leiders, autoriteiten en allen die iets met opvoeding, gezag en orde te maken hebben, kunnen en mogen hier niet achteloos voorbij gaan. De kleuter, en alle schakeringen tussen deze en de grijsaard die nog niet alle vitaliteit verloor, zullen ontspanning zoeken en ook vinden. Zaak is van deze omstandigheden gebruik te maken en die ontspanning te stimuleren, te leiden en met alle middelen te bevorderen, die de grootste massa boeit en het meest het nuttige met het aangename in zich verenigt. Dat wij koning voetbal hier als zodanig op de voorgrond stellen, komt omdat dit een vorm van sport is, die spreekt tot oud en jong, die voor het minste geld het meeste biedt. Geen sport eist meer zelfbeheersing, begrip en reactievermogen. Geen sport geeft meer voldoening, kweekt zoveel kameraadschap en begrip voor elkander. Geest en lichaam vinden elkaar nergens meer dan op het ruime groene veld waar doorzicht, snelheid van handelen en frisse kracht

samen gaan om de duizenden mogelijkheden en voorkomende situaties in tempo en lichamelijke vaardigheid te doorzien en uit te buiten. Wil men echter ten volle profijt trekken en alle mogelijkheden benutten, die deze sport in zich draagt, om volwaardige mensen te kweken, met durf, intellect en kameraadschap, die sportiviteit als eerste doel zien en ook in hun verder leven zullen betrachten, moet men zich volledig bewust zijn, dat sport ontspanning is. Chauvinisme, win- en sensatiezucht moeten als onsportieve elementen worden vermeden. Men moet het doel begrijpen en onder alle omstandigheden, ook als doel nastreven. Nimmer mag het middel hoofdzaak worden. Dat verkeerd inzicht en ondeskundige of niet geheel van verantwoording doordrongen leiding misstanden mogelijk maken en wanbegrip in de hand werken, doet aan bovenstaande niets af. Indien slechts verkregen wordt, dat èn spelers èn de massa toeschouwers sportiviteit als een begerenswaardig bezit gaan beschouwen en zich er op gaan toeleggen deze als eerste eis te betrachten, is 't reeds ruim de moeite waard, dat eenieder, niemand uitgezonderd, naar vermogen meewerkt om Aquila het bereiken van dit ideaal mogelijk te maken. Sportiviteit bevat vele goede deugden die behoren te huizen in een gezond lichaam. Sportiviteit kent geen haat, egoisme of afgunst. Sportiviteit speelt op winst, met inspanning van alle krachten, volharding en overgave, maar kan verlies zonder spijt verdragen. Een sportieve gemeenschap is een goede, een ideale gemeenschap. Indien men zo de sport beziet, beseft men ook pas de waarde hiervan. Zó en niet anders moet men de sport bezien wil men niet bevooroordeeld afwijzen of onverschillig voorbij gaan. Laat de leiding er voor waken, dat het winnen van wedstrijden nimmer doel wordt, doch slechts als prikkel en aanmoediging waarde houdt en slechts door allen als zodanig gezien wordt. Nu Aquila op 't punt staat, in al zijn geledingen grote schoonmaak te houden, nu deuren en vensters openstaan om een frisse wind van nieuwe ideeën en verse lucht tot in alle hoeken, de spinrag van sleur en sloomheid weg te blazen, nu is 't tijd nogmaals doel en waarde van dit bezit naar voren te brengen, een bezit dat door velen niet voldoende begrepen en gewaardeerd wordt. Te velen bleven afzijdig, te velen die geroepen zijn leiding te geven en medeleven te tonen gingen voorbij met afgewend hoofd, zonder blijk van goed- of afkeuring, zodat van hun invloed geen sprake kon zijn. Al dezen missen het recht te critiseren, omdat zij niet hebben meegewerkt tot beter resultaat. Weer anderen zagen het doel voorbij en toen aan eisen van bijkomstige aard niet voor 100 % voldaan werd, bleef hun ambitie en hun financiële steun in de vorm van entréegeld of donateursbijdrage achterwege.

Maar ook zij, die toch doordrongen moesten zijn van het doel en dit voor alles stellen moesten, n.l. het beoefenen van goede en gezonde sport, door allen die door leeftijd en lichamelijke gesteldheid daartoe in staat zijn, en de mogelijkheid van een fris en boeiend kijkspel, als ontspanning, te scheppen, voor hen die omwille van leeftijd of lichamelijke conditie hieraan niet actief kunnen deelnemen, ook zij beseften vaak onvoldoende waar 't om ging en maakten tot eigen schade en schade aan het algemeen belang, het middel vaak tot doel.

Reorganiseer dus thans dermate, dat het doel het meest benaderd wordt, dat ook de jongeren onder beschaafde en goede leiding gevangen worden, dat de pessimisten beschaamd moeten afdruipen en Aquila in kwaliteit en kwantiteit moge groeien en een zegen voor de gemeenschap zij en ook als zodanig erkend wordt.

P. BLIEK.